

Melita Lorković

(1907.-1987.)

KONCERTI
U SPOMEN 100 GODIŠNJICE ROĐENJA

Zagrebačka pijanistica **Melita Lorković** rođena je prije 100 godina (25.11.1907.), a umrla prije 20 godina (1.11.1987.). Tim povodima održava se u Zagrebu i drugim gradovima Hrvatske niz koncerata koji ocrtavaju djelovanje te umjetnice.

KONCERT ZAGREBAČKE FILHARMONIJE

pod ravnanjem Nade Matošević

Petak, 9. studenog 2007. u 19:30 sati

KD VATROSLAVA LISINSKOG, Zagreb

Program:

Boris Papandopulo

VRZINO KOLO, simfonijski scherzo za klavir i veliki orkestar

Solistica: **Maja Bakrač**, klavir

Dora Pejačević

KONCERT ZA KLA VIR I ORKESTAR u g-molu, op. 33

Allegro moderato

Adagio con estro poetico

Allegro con fuoco - Allegro quasi scherzando

Solistica: **Pavica Gvozdić**, klavir

* * *

Milko Kelemen

KONCERT ZA KLA VIR I ORKESTAR, 1952.

(rekonstrukcija: Radovan Lorković)

Largo maestoso - Allegro molto appassionato

Largo

Allegro con fuoco

Solistica: **Martina Filjak**, klavir

Dora Pejačević

PHANTASIE CONCERTANTE u d-molu za klavir i orkestar, op. 48

Solistica: **Pavica Gvozdić**, klavir

Zagrebačka Filharmonija spominje stogodišnjicu rođenja pijanistice Melite Lorković koncertom u dvorani Lisinski, 9.11.2007. u 19.30 sati na kojem će biti izvedeni glasovirski koncerti hrvatskih skladatelja. Dva djela ovog programa bila su posvećena Meliti Lorković: Klavirski koncert Milka Kelemena iz 1952. i "Vrzino kolo" Borisa Papandopula iz 1968., a osim toga će biti izvedena i oba djela Dore Pejačević za glasovir i orkestar: Klavirski koncert, op 33 iz 1911. i Fantasie concertante, op. 48 iz 1919. Solistice ovog programa su Pavica Gvozdić, koja je ove godine navršila 70 godina, a nosioc je prelaznog prstena Melite Lorković (djela Dore Pejačević), Maja Bakrač, nosioc prelazne igle Melite Lorković ("Vrzino kolo" Borisa Papandopula) i Martina Filjak (Koncert Milka Kelemena), najčešće nagrađivana, mlada hrvatska pijanistica. Zagrebačkom Filharmonijom upravlja Nada Matošević.

Ženska postava izvođača programa želi potsjetiti na teškoće Melite Lorković, probijati se u muškom svijetu. Njen život bio je usprkos nedaćama okrunjen uspjesima i praćen srećom. Za Doru Pejačević to vrijedi tek uvjetno. Njena borba protiv konvencija onog vremena završila je tragično preranom smrću te vanredne skladateljice. Akademski profesionalizam, muška samouvjerenost, nacionalni smjer u hrvatskom glazbenom stvaranju i konačno otpor socijalizma protiv aristokracije redom su kosili priznavanje vrijednosti njenih djela koja tek danas počinjemo shvaćati u njihovom punom značaju. Njihov normalan start u popularni koncertni život promašen je za 100 godina i time oštećen ugled hrvatske glazbene kulture u zemlji i svijetu.

Boris Papandopulo je Meliti Lorković namijenio "Vrzino kolo", inspirirano kronikom o Grabancijašu dijaku: djelo počinje njenim citatom koji na početku glasi:

"Jednom vidjeh dvanaestoricu Grabancijaša na Vrzinu kolu u gradu njihovu, što ga oni sazdaše pomoću vila i zmajevskih nemani na visokom vrhu preko mnoge zemlje i mora...

... grad se sjao u plavom, dok ti svi gospodski i naočiti oko okruglog stola tajnu slušaju goruću knjigu jedan drugog nit gledahu nit vidjehu..."

Sjajno inspirirano i instrumentirano, djelo je puno životne radosti i humora, ali i faustovske mistike. Izvedeno je bilo 1970. s dirigentom Milanom Horvatom, i Zagrebačkom filharmonijom, a potom snimljeno. s Radio orkestrom i dirigentom Mladenom Bašićem oba puta sa Melitom Lorković kao solistom.

Oba koncertantna djela Dore Pejačević svjedoče rječito o navedenom zapostavljanju njena stvaranja: klavirski koncert op. 33 u g-molu je iskreno i duboko inspirirano djelo velike elegancije i formalna savršenstva: već početna glavna tema prvog stavka sadrži program cijelog djela: polet koji neapolitanskim okretom u trećem taktu teme nježno skreće u tugu ponavlja se u obliku luka u glasovirskim figuracijama, a tema trećeg stavka je varijacija početne teme prvog stavka. Brahmsovska razvojna varijacija takodjer se obilno pojavljuje u području sporedne teme. Srednji stavak u pjesničkom duhu (*con estro poetico*) kontrastira snažne krajnje stavke. Dori Pejačević strane su epske dužine i patos mnogih popularnih koncerata njena vremena, plemenita jednostavnost odlika je njena skladateljskog karaktera.

Koncertantna fantazija u jednom stavku, nastala 8 godina kasnije, odražava duboku promjenu u životu skladateljice: početak krikom očaja i krajnjim sredstvima harmonije i metrike nagovješta krizu koja će slomiti njen životni elan, pa ipak, kroz smiren srednji dio ona u konačnom nastupu početka u kodi djela uspostavlja vedrinu pogleda, dostojnu etike velikih glazbenika prošlosti. Janačekovski snažan ekspresionizam daleko je otišao od kasnoromantične emocionalnosti klavirskog koncerta. Njeno korištenje klavirskih dostignuća vremena nikad nije epigonalno kao što su i Mozart i Beethoven tek nastavljali Haydna, Schumann Mendelssohna, a Brahms Schumanna.

Rani klavirski koncert Milka Kelemenova jedan je od njegovih prvih samostalnih radova po završetku studija kod Stjepana Šuleka. Djelo je ukorjenjeno u neoromantičnom socrealističkom svijetu Šulekovom, no zamjetno koraca prema klasičnoj Modernoj. Posvećen i zamišljen Kelemenovoj profesorici klavira, Meliti Lorković koju je on duboko poštivao i divio joj se, koncert je slika te umjetnice: lakog, strastvenog i grandioznog virtuoza u krajnjim stavcima, zamišljeno nježnog u varijacijama srednjeg stavka. Djelo je nakon nekoliko izvedbi i snimanja u Zagrebu bilo izvedeno u Beogradu, nakon čega su partitura i sav orkestralni materijal bez traga bili izgubljeni. Na poticaj Kelemenov, a na temelju glasovirskog izvadka sa brojnim detaljnim navodima instrumentacije, Radovan Lorković je slušajući snimku Zagrebačke Filharmonije, Milana Horvata i Melite Lorković rekonstruirao partituru i dionice, a Kelemen je to pregledao i odobrio. Sjajna virtuoznost djela između Liszta i Prokofjeva trebala bi i u budućnosti privlačiti pijaniste u zemlji i svijetu.

Solističko djelovanje Melite Lorković kružilo je pored stvaranja hrvatskih skladatelja osobito u njenom kasnijem razdoblju oko djela Roberta Schumanna, kasnih djela Ludwiga van Beethovena i djela Frédéricica Chopina. Tim skladateljima posvećeni su solistički koncerti hrvatskih pijanistica, Marije Mikulić Štimac - veče Roberta Schumanna, 20.11.2007. u Preporodnoj dvorani Hrvatskog doma u Zagrebu, Maje Bakrač - veče sonata op. 109, 110 i 111 Ludwiga van Beethovena, 27.11.2007. u Preporodnoj dvorani Narodnog doma u Zagrebu - i Pavice Gvozdić - veče Frédéricica Chopina, 30.11.2007. u dvorani Hrvatskog glazbenog zavoda u Zagrebu. Pokroviteljstvo nad tim koncertima preuzeo je doajen hrvatskih pijanista, prof Stjepan Radić.

Marija Mikulić Štimac svratila je pažnju na svoj interes za Schumanna svojom snimkom Schumannovog op. 16, Kreisleriana, Maja Bakrač svojom snimkom Beethovenove sonate op. 111 a Pavica Gvozdić decenijima je velik tumač Chopinovih djela.

Marija Mikulić Štimac, glasovir

20.11.2007. u 20.00 sati

Preporodna dvorana Narodnog doma, Gornji grad, Opatička 18

Program:

Robert Schumann (1810.-1856.)

BUNTE BLÄTTER, op. 99, 11 Klavierstücke (*Miss Mary Potts zugeeignet*)
(ŠARENO LIŠĆE, op. 99, 11 stavaka za glasovir [*posvećeno miss Mary Potts*])

Drei Stücklein, (1839.) (Tri kratka stavka)

Nicht schnell, mit Innigkeit (ne brzo, usrdno)

Sehr rasch (vrlo brzo)

Frisch (svježe)

Albumblätter, (Listovi albuma)

(1841.) I. Ziemlich langsam (prilično polagano)

(1838.) II. Schnell (brzo)

(1836.) III. Ziemlich langsam, sehr gesangvoll (prilično polagano, vrlo pijevno)

(1838.) IV. Sehr langsam (vrlo polagano)

(1838.) V. Langsam (polagano)

Novellette, (Noveleta) (1838.) Lebhaft (živo)

Präludium, (Preludij) (1839.) Energisch (energično)

Marsch, (Koračnica), Trio (1843.) Sehr getragen (vrlo polagano)

Abendmusik, (Večernja muzika) (1841.) Im Menuettempo (u tempu menueta)

Scherzo, (1841.) Lebhaft (živo)

Geschwindmarsch, (Trk-koračnica) (1849.) Sehr markirt (vrlo određeno)

Toccata, op. 7, (*Ludwig Schunke gewidmet*, 1833.) (Tokata, *posvećena Ludwigu Schunke*)

* * *

KREISLERIANA, Fantasien, op. 16 (*Fr. Chopin gewidmet*) (1838.)
(Fantazije, posvećene *Fr Chopinu*)

- I. Aeusserst bewegt (krajnje uzbudjeno)
- II. Sehr innig und nicht zu rasch (vrlo usrdno i ne prebrzo),
Intermezzo I, Sehr lebhaft (vrlo živo), Erstes Tempo (prvi tempo)
Intermezzo II. Etwas bewegter (nešto pokretnije), Langsamer,
Erstes Tempo (polaganije, prvotni tempo)
- III. Sehr aufgeregt (vrlo uzrujano)
- IV. Sehr langsam (vrlo polagano), Bewegter (pokretnije), Erstes
Tempo (prvotni tempo)
- V. Sehr lebhaft (vrlo živo)
- VI. Sehr langsam (vrlo polagno) etwas bewegter (nešto brže),
Erstes Tempo (prvi tempo)
- VII. Sehr rasch (vrlo brzo) Noch schneller (još brže),
Etwas langsamer (nešto polaganije)
- VIII. Schnell und spielend (brzo i zaigrano) Mit aller Kraft
(svom snagom), Erstes Tempo (prvi tempo)

Robert Schumann sakupio je svoje ranije stavke kasnije kao svoj op. 99, Bunte Blätter, 11 stavaka, kojima je dodao još i Abendmusik, Scherzo i Geschwindmarsch. U tih 14 stavaka očituje se Schumannova duša u svim svojim sakrivenim stranama još otvorenije nego u popularnim ciklusima kao Carneval, op, 9 ili raznim opusima, zvanim Fantasiestücke. Karakter stavaka siže od nježnog početnog preko sumnji i slutnji u 4. stavku (Albumblätter), i pokretnih vizija patetično virtuoznog Preludija do popularne biedermeierske Abendmusik i pomalo grotesknog Geschwindmarscha na kraju ciklusa.

Za ranu Toccato, op. 7, pisanu za prijatelja u studiju, Ludwiga Schunke, Schumann je kasnije izrazio želju, da je se izvodi zajedno sa Kreislerianom, op. 16, kao što je to u ovom programu slučaj. Toccata spaja radost života sa užitkom vježbanja klavirske tehnike, te je moguće bila inspiracija Debussyjevom „Doctor Gradus ad Parnassum“ u zbirci Children's corner. Bez sumnje ona sjeća na trud Friedricha Wiecka, Clarinog oca, Robertovog učitelja klavira, da iz njega načini pijanista kao Clara, koja je bila najznačajniji ženski virtuoz svoga vremena.

Kreisleriana Fantazije su međjutim jedna od najljepših i najdubljih zbirki Schumannovih. Inspirirana je likom Kapellmeistera Kreislera iz novele E. T. A. Hoffmanna, lude romantične ličnosti pune emocija i tragike. Taj lik je oduševio ne samo Schumanna, već i Brahmsa koji se neko vrijeme potpisivao kao Johannes Kreisler Junior. Manje zabavna od Carnevala, Kreisleriana pokazuje dubinu interpretativnog pristupa svakog pijanista.

Maja Bakrač, glasovir,

27. 11. 2007. u 20.00 sati, u Preporodnoj dvorani Narodnog doma,
Gornji grad, Opatička 18

Program:

Ludwig van Beethoven (1770. – 1827.)

SONATE op. 109, 110 i 111

Sonata u E-duru, op. 109 (*Dem Fräulein Maximiliane Brentano gewidmet*)
(*Posvećeno gospođici Maximiliani Brentano*)

Vivace ma non troppo

Prestissimo

Andante molto cantabile ed espressivo (Var. 1-6)

Sonata u As-duru, op. 110

Moderato cantabile, molto espressivo

Allegro molto

Adagio ma non troppo, Adagio dolente –

Fuga, allegro ma non troppo

* * *

Sonata u c-molu, op. 111,

Maestoso – Allegro con brio ed appassionato

Arietta (con variazioni)

Nakon sonate op. 101 kojom je Beethoven uveo improvizatorski stil u sonatnu formu, odlučio je napisati svoj najznačajniji sonatni opus, veliku sonatu za Hammerklavier, op. 106. Za to djelo izjavio je Richard Wagner, da tako nešto ne bi mogao stvoriti. Dovršivši taj ogroman pothvat, Beethoven je nastavio pisati sonate velike izražajnosti i mile dubine iz svoje napaćene, zrele duše. Te tri sonate koje slijede jedna za drugom po broju opusa, predstavljaju spomenik nevidjenog značaja i stvaralačke snage, koji je ostao bez sljedbenika u nadolazećoj romantičnoj periodu.

Nježnost početnog stavka sonate u E-duru grubo se prekida srednjim stavkom Prestissimo, da bi se u sabranoj temi sa 6 varijacija opet vratila svom izvoru.

Sonata u As-duru nije nikome posvećena te je mnogima najmilija Beethovenova sonata. Nakon prve teme početni stavak citira temu iz menu-

eta sonate op. 30, 3 za klavir i violinu obuhvaćajući time dva razdoblja svog stvaranja. U provedbi stavka sekvencira prvu temu ubrzavajući figuraciju pratnje da bi se uskoro vratio početku stavka u reprizi. Drugi stavak, scherzo s kapricioznim triom nakon sumnje izbija nestrpljiv bijes, da bi nakon toga citirao jedan vulgarni napjev "ich bin liederlich, du bist liederlich". U *Arioso dolente* koji slijedi nakon improvizatorskog prelaza *Adagio ma non troppo*, Beethoven citira ariju iz Bachove "Muke po Ivanu", "Es ist vollbracht" (Izvršeno je) - to se odnosi na Kristovo razapinjanje - najdirljiviji moment cijele pasije. Beethoven time dostiže dno svoje boli, da bi se iz nje vinuo u objektivnost fuge, sazdane iz kostura početne teme sonate. Njen krhki optimizam pada u ponavljanje *arioso dolente* koje sada umorno tetura, no nalazi izlaz u obratu fuge koja konačno vodi iz turobne krize u trijumfalnu pobjedu snage ljudske vjere u život.

Sonata u c-molu zadnje je sonatno djelo Beethovenovo iza kojeg se samo u vebnim Diabelli varijacijama i Bagatellama vratio svom mediju klavirske intime. Mrko dramatski uvod te zadnje sonate vodi u snažan prvi stavak kratke forme i strogog, nepristupačnog sadržaja koji tek na kraju popušta mekoći osjećaja. Arietta, zatim, kao drugi i zadnji stavak, svojim nebeskim mirom i neizmjernim lukom varijacija uz ubrzavanje tempa označava konačno Beethovenov oproštaj od forme i sadržaja klavirskih sonata.

Te tri sonate za razliku od ranijih Beethovenovih sonata nastale su nakon radikalnih procesa redukcije na ono najbitnije i najjednostavnije. To je razlog njihovoj velikoj dubini i koncentriranoj usrdnosti. One čine i svojom tematskom povezanošću jednu cjelinu koja svojim dimenzijama gotovo nadmašuje gigantski projekt Hammerklavier-sonate.

Pavica Gvozdić, glasovir

30.11.2007. u 20.00 sati u velikoj dvorani Hrvatskog glazbenog zavoda u Zagrebu

Program:

Frédéric Chopin (1810.-1849.)

1. Polonaise-Fantasie, op. 61, u As-duru (1846.)

2. Sonata, op. 35, u b-molu, (1837.-1839.)

Grave – Doppio movimento

Scherzo

Marcia funebre

Presto

* * *

3. Sonata, op. 58, u h-molu (1844.)

Allegro maestoso

Scherzo

Largo

Finale

Chopin se u svom stvaranju samo četiri puta posvetio tradicionalnoj formi sonate: ranu sonatu u c-molu, op. 4 (1829.) očito nije smatrao toliko važnom kao obje kasnije, jer nije preuzeo odgovornost za njeno izdavanje. 2. sonata u b-molu – sa već prije skladanim posmrtnim maršem – i sonata u h-molu, pripadaju najznačajnijim Chopinovim djelima i unutar djela sonatne forme zauzimaju posebno mjesto.

Sonata u b-molu po tragici sviju stavaka ispunjenih bolom nad sudbinom Poljske: već prvi stavak jahačkim ritmom evocira arhetipičnu ratnu situaciju, drugi je usplahiren strahom a treći je još danas žalobna glazba *par excellence*. Zadnji stavak, konačno, izazivao je svojom impresionističkom revolucionarnošću nerazumijevanje suvremenika i kritiku glazbenih teoretičara kao stavak bez veze sa sonatnom šemom: smatrano je bilo, da to više nije muzika. Neprekinut tijekom tihih, brzih i jednoličnih kretanja obiju ruku uspoređivalo se s vjetrom iznad groblja. Genijalni utisak cijelog djela unatoč heterogenosti stavaka jedinstven je u klavirskoj literaturi.

Sonata u h-molu (pisana iste godine kao Mendelssohnov violinski koncert u e-molu) jedno je od najgrandioznijih djela klavirske literature. Svojim ponosnim karakterom nadilazi čak i svoju predhodnicu, sonatu u b-molu. Beskrajna melodija druge teme prvog stavka nagovješta wagnerovsku vječnu melodiju, dubina Larga i širina Finale stavaka jedinstveni su. Iza tih sonata Chopin se samo još jednom posvetio sonatnoj formi svojim zadnjim većim djelom, prekrasnom sonatom u g-molu za violoncello i klavir.

Polonaise Fantasie u As-duru iz godine 1846. briljantno je djelo sa značajkama kasnog Chopinovog stila.

§ § §

Maja BAKRAČ, podjednako cijenjena solistica, kao i komorna glazbenica, pedagošku djelatnost razvija na Muzičkoj akademiji u Zagrebu, gdje je diplomirala u razredu Pavice Gvozdić. Već je tijekom studija primala brojne prve nagrade na natjecanjima u zemlji i u inozemstvu; godine 1975. osvojila je treću nagradu na međunarodnom natjecanju u Senigalliji (Italija), a 1980. bila je sudionica finalnoga dijela čuvenog međunarodnog natjecanja *Alfred Cortot*. Sa samo jedanaest godina počela je bilježiti prve nastupe uz najveće hrvatske ansamble i orkestre, poput Zagrebačkih solista, Zagrebačkih simfoničara, Varaždinskoga komornog orkestra, Bavarske i Zagrebačke filharmonije te otad niže nastupe i priznanja izvedeći mnoga zahtjevna djela koncertantne literature. Brojni recitali i koncertni nastupi dosad su je vodili širom Hrvatske, ali i u Italiju, Austriju, Njemačku, Belgiju, Sjedinjene Države i Dominikansku Republiku. Prvo samostalno diskografsko izdanje objavila je 1995. godine. Kao vrsna komorna glazbenica surađuje sa svjetski priznatim hornistom Radovanom Vlatkovićem te s violončesticom Tanjom Andreić i violinistom Goranom Bakračem, s kojim je u duu 2005. primila nagradu *Milka Trnina* Hrvatskoga društva glazbenih umjetnika.

Martina FILJAK, jedna od najuspješnijih mladih hrvatskih glazbenica, studirala je na Muzičkoj akademiji u Zagrebu (Vladimir Krpan) i Bečkom konzervatoriju (Leonid Brumberg), potom u Njemačkoj i u Nizozemskoj. Usavršavala se kod Karl-Heinza Kämmerlinga i Mi Kyung Kim u Hannoveru i kod Stephana Kovacevicha u Londonu. Osim diljem Hrvatske, koncertirala je širom Europe, u Australiji, Maroku, Japanu i SAD-u. Svirala je u prestižnim koncertnim dvoranama Pariza (*Salle Cortot*), Beča (*Bösendorfer*),

Amsterdama (*Concertgebouw*), Strasbourga (*Palais des Congrès*), Moskve (*Institut Gnjesin*), New Yorka (*Steinway Hall*), Bruxellesa (*Salle Gothique*) i Ljubljane (Dvorana Slovenske filharmonije), uz sve renomirane hrvatske i nekolicinu stranih orkestara. Najbolja je mlada glazbenica 1993. u izboru Zagrebačke filharmonije i PBZ Carda te 1998. u izboru Hrvatske glazbene mladeži. Dobitnica je međunarodnih nagrada na natjecanjima u Austriji, Italiji, Japanu, Parizu i New Yorku; samo u 2007. osvojila je natjecanje Zaklade IBLA te natjecanje *Bartók-Prokofjev-Kabalevski*, potom natjecanje *Grieg* u Oslu, kao i peto mjesto kao prvi hrvatski finalist u posljednjih dvadeset godina prestižnoga natjecanja *Ferruccio Busoni*. Tijekom 2007. i 2008. planira turneje po Španjolskoj, Južnoj Africi i SAD-u, pijanistički debi u *Weill Hallu* newyorškoga *Carnegie Halla*, nastupe uz Simfonijski orkestar HRT-a i Zagrebačku filharmoniju te recitale u Hrvatskoj, Njemačkoj, Italiji i Francuskoj.

Pavica GVOZDIĆ već četrdeset godina ubraja se u elitu hrvatskoga pijanizma i klavirske pedagogije. Diplomirala je i magistrirala u razredu Svetislava Stančića na Muzičkoj akademiji u Zagrebu, a studij nastavila kod Magde Tagliaferro u Parizu. Odnijela je prvu nagradu na natjecanju u Münchenu, kao i na natjecanju *Magda Tagliaferro* u Parizu, na kojem je primila i posebnu nagradu *Maurice Dandelot*. Koncertna pijanistica i profesorica na Muzičkoj akademiji u Zagrebu od 1975., održala je mnoge majstorske tečajeve u Kanadi, Japanu, na Kubi, u Portugalu i Francuskoj. Nastupala je u najvećim europskim gradovima, u bivšem Sovjetskom Savezu, Kanadi, Kini, Japanu i na Kubi, svirajući brojne recitale te nastupajući s najuglednijim orkestrima i dirigentima, kao što su Lovro pl. Matačić, Antonio Janigro, Milan Horvat, Kurt Sanderling, Thomas Sanderling, Pavle Dešpalj, Stanislaw Skrowaczewski, Nikša Bareza, Leopold Hager, Carlo Zecchi, Volker Wengenheimer, Hans Müller-Kray, i dr. Među brojnim nagradama i priznanjima koje je primila u domovini ističu se *Vladimir Nazor*, *Josip Slavenski*, *Milka Trnina*, *Orlando*, *Marul* i Nagrada grada Zagreba. Tijekom dugogodišnje karijere snimila je dvadesetak zapaženih nosača zvuka. Njezin veliki repertoar u rasponu od klasičke do suvremene pijanističke literature uključuje i tridesetak klavirskih koncerata. Istaknuti je promotor hrvatskoga glazbenog stvaralaštva (D. Pejačević, B. Papandopulo, D. Kempf i dr.), a posebno opusa Stanka Horvata koji joj je mnoga djela i posvetio.

Pijanistica **Maria MIKULIĆ ŠTIMAC** diplomirala je na petrogradskom Konzervatoriju *Rimski-Korsakov*, gdje je studirala u klasama J. Murine i P.

Jegorova. Nakon diplome usavršavala se na istom konzervatoriju u klasi V. Višnjevske. Usavršavanje je završila solističkim koncertom u dvorani *Glazunov* te nakon toga započela svoju koncertnu djelatnost. Naziv magistre umjetnosti stekla je na *Hochschule für Musik* u Grazu, gdje se usavršavala u klasi A. Satza.

Kao članica Hrvatskog društva glazbenih umjetnika i Hrvatske zajednice samostalnih umjetnika nastupala je u Rusiji, Mađarskoj, Njemačkoj, Italiji, Austriji kao i u mnogim hrvatskim gradovima, solistički i u komornim sastavima. Nastupala je na domaćim festivalima

(Osorske glazbene večeri, Rovinjski festival, Porečke ljetne priredbe, ...)

Snimala je za Hrvatski radio, 2001. snimila je i izdala prvi samostalni CD s djelima R. Schumanna, M. Ravela i D. Pejačević.

Od 2002. surađuje sa japanskim violistom Masatoshijem Hiranom sa kojim je u više navrata nastupala u Hrvatskoj (2002., 2004. i 2006.) i u Japanu (2003., 2005. 2007.) Prilikom prvih koncerata u Japanu izdan je promotivni CD s djelima hrvatskih skladatelja (M. Miletić, I. Zajc, D. Pejačević), a godine 2006. duo Masatoshi Hirano - Maria Mikulić Štimac izdao je u Hrvatskoj zajednički CD sa djelima Liszta, Schumanna, Prokofijeva, Rubinstein, Narite i Zajca u izdanju *Dinaton*.

Zajedno s violinistom Tarasom Pechenyjem, a uz potporu Ministarstva kulture Republike Hrvatske te Gradskog poglavarstva Osijeka, snimila je CD s djelima hrvatskog virtuoz, a skladatelja Franje Krežme, koji je izdao *Dinaton* u siječnju 2005.

Od 1996. do 2006. predavala je klavir obilježni na *Muzičkoj akademiji* u Zagrebu.

§ § §

Subota, 24. studenog 2007 u 10.30 sati u Muzičkoj Akademiji, Gundulićeva 6, u sobi broj 20 u trećem katu održati će se Diskusija okruglog stola na temu "Današnja problematika interpretacije klasično-romantičnog repertoara". Diskusiju će idejno voditi Radovan Lorković. U diskusiji će sudjelovati istaknuti glazbeni pedagozi i kritičari iz Zagreba i izvan Hrvatske. Ulaz je svim studentima i drugim zainteresiranim slobodan.

Ulaznice za solističke večeri na večernjoj blagajni
uz cijenu od 80.- Kuna

Studenti i penzioneri slobodan ulaz.